

#NEZAPOMEŇTE

PŘÍBĚHY

PAMĚTI NÁRODA

Nezapomeňte

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.knihazlin.cz

www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Irena Tatíčková

Nezapomeňte – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

#NEZAPOMEŇTE

**„Z DĚJIN BY SE NEMĚL ZTRÁCET KONTEXT
A LIDSKÉ PŘÍBĚHY.“ – MIKULÁŠ KROUPA**

paměť národa

institut

© Institut Paměti národa z.ú., 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7662-381-1

ISBN e-knihy 978-80-7662-427-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

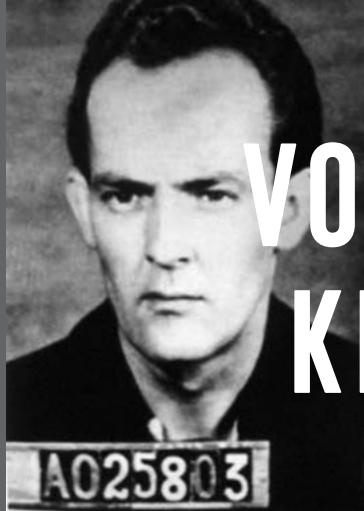
ISBN e-knihy 978-80-7662-428-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-426-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

#NEZAPOMEŇTE

PŘÍBĚHY

PAMĚTI NÁRODA

VOJTĚCH KLEČKA

VÁLEČNÍ VETERÁNI
NACISTICKÁ OKUPACE
HOLOCAUST
TŘETÍ ODBOJ
POLITIČTÍ VĚZNI
NÁRODNOSTNÍ MENŠINY
CÍRKEV A NÁBOŽENSKÁ SPOLEČENSTVÍ
NORMALIZACE
1989
21. STOLETÍ

ODBOJÁŘ ANTIKOMUNISTA BRATREM KOMUNISTICKÉHO VYZVĚDAČE

*„Tatínek mi říkal: ‚Od Rusáků buď daleko
a nikdy v životě s nimi nic neměj!‘ Ale co
s bráchou?“*

„Byli dva bratři. Oba se měli rádi, starší Franta byl pro mladšího Vojtu vzorem. Okupaci prožili v odboji proti Němcům. Po únoru 1948 se jejich osudy rozdělily – zatímco mladší jako antikomunista pracoval pro Západ, starší jako přesvědčený bolševik, byť bez legitimace, odjel ve službách vojenské rozvědky do Západního Německa. Oba skončili v kriminálu – Vojta v československém, Franta v americkém.“ Těmito slovy uvádí téměř neuvěřitelný životní příběh Vojtěcha Klečky a jeho bratra Františka Karel Pacner v trilogii *Českoslovenští vyzvědači*.

MORAVSKÉ DĚTSTVÍ

Vojtěch Klečka se narodil 17. února 1921 v obci Luleč, malé vesničce vzdálené deset kilometrů od Vyškova na jižní Moravě. Otec byl stavbyvedoucím u firmy Václavek v Brně, matka se starala o tři děti a domácnost. Kromě Františka, ze kterého se později stal jeho ideologický nepřítel, měl ještě starší sestru Toničku. Vojtěch Klečka vzpomíná na rodinu s láskou.

„Tatínek nedal dopustit na císaře Františka Josefa I., bojoval za něho tak statečně, že byl několikrát vyznamenán. Jednou byl dokonce tak těžce raněn, že ho prohlásili za mrtvého. Domů se vrátil až půl roku po válce. Bolševiky nesnášel. Když se rozzlobil, říkal: ‚Roztrhnu tě jako bolševika!‘“ V jeho vyprávění je rozpoznatelný zármutek z mamincina protrápeného života, nepamatuje si ji jinak než nemocnou. Právě po porodu třetího dítěte, tedy Vojtěcha, onemocněla paní Klečková španělskou chřipkou a později zřejmě Parkinsonovou chorobou, takže ochrnula a až do své smrti v roce 1937 nevstala z postele.

Rodiče navštěvovali i bály, kde ovšem nemohli tančit, snažili se žít jako normální rodina. „Přestože jsme maminku milovali, na druhé straně jsme jí přáli, aby skončila, páč její utrpení bylo bez slz, ale obrovské. Tatínek byl člověk, který mi byl vzorem a bude vždycky vzorem, protože se o ni staral takovým způsobem, že jsem se vynasnažil, abych se o lidi, které mám rád, staral aspoň z části tak jako tatínek.“

XXX

Vojtěch Klečka navštěvoval obecnou školu a sám ředitel navrhoval, aby šel dále studovat, ale malý Vojtěch cítil povinnost starat se o svou maminku: „Tatínek odjížděl na celý týden do zaměstnání, takže jsme se musely o všechno postarat my tři děti. Naše rodina byla chudá, jenom díky tatínkovi a jeho sestře jsme nežili v bídě. Ale na vzdělání jsme neměli, marně jsem toužil po tom, že se stanu právníkem nebo lékařem.“ Vojtěch Klečka tedy vychodil pouze osm tříd a pak odešel do učení. „Pan řídící ale říkal: ‚Vojtiše, ty se ale neztratíš.‘“

ČLEMEM ÚSPĚŠNÉ ŠPIONÁŽNÍ SÍTĚ

Vojtěchův bratr František byl vycvičen pro účely budoucí špiónáže ještě před druhou světovou válkou. Z Lulče odešel, za tetiny podpory vystudoval Vyšší hotelovou školu, nejdříve pracoval jako číšník a ve volném čase chytal v brance fotbalového klubu ČAFC Židenice, odkud ho přetáhli do Zlína. Tam se živil v gumárně a právě tehdy ho oslovili příslušníci československé rozvědky.

Jeho prvním velkým úkolem bylo nastoupit jako pomocný číšník do brněnského nevěstince, který patřil náčelníkovi moravských fašistů Valovi. Rozkaz zněl: „Nechceme od vás, abyste šmejdil po pokojích, kam chodí slečny s pány, nýbrž potřebujeme vědět, co se děje v kuloárech.“ František Klečka zjistil, že „řada blahobytných Brňanů se tam schází večer co večer, a nejsou to žádní erotomani, kteří by lezli za ženštinami... Vala pořádá pijatyky, společně se svými štamgasty už pohřbil Československo, provolává slávu Mussolinimu a rozděluje úřady, protože führer jim prý co nevidět pomůže ke korytům“.

Rodiče ani sourozenci o Františkově osudu nic nevěděli až do chvíle, kdy u domu rodiny Klečků zazvonili příslušníci tajné policie s oznámením, že František zpronevěřil nějaké peníze. Nikdo však o něm nevěděl, a už vůbec ne o tom, kde by mohl mít peníze schované. Jak se později ukázalo, celé oznámení byla fraška – zpronevěra a následné věznění Františka Klečky v brněnském Cejlu bylo pouze zástěrkou pro další působení pro československou tajnou službu.

S vypuknutím války působil František pod různými jmény v Praze a pak na území Rakouska. Byl členem sítě, která

MINISTERSTVO NÁRODNÍ OBRANY
HLAVNÍ STÁB

Č. 614 tel. hl. št. 2. odděl. 1. 1949.

Praha, 20. duben 1949.

Vše: KLEČKA František - odsouzení.

Tajné

Odpověď k č.

Ministerstvo vnitra,
odbor III,

Přílohy: 3

Právní

Dne 16. 2. 1949 byl americkým vojenským soudem, který zasedal v Mnichově, odsouzen ke ztrátě svobody a k 20 letům nucených těžkých prací Čs. občan, voj. v záloze a příslušník Čs. odboje. V letech 1939-48 František KLEČKA, narozený dne 1. 7. 1917 ve Vyškově, Morava, příslušník do zálohy, okres Vyškov, národnosti české, Písmko kat. náboženství, ženat, posledně zaměstnan jako čísařik u spol. Vojenská firma, byt: Praha XII, Hradešinská ul. 57, tel. 535-61.

P. Klečkovi kladl americký vojenský soud za vinu vyzvědačství ve prospěch ČSR a to v sektoru vojenském, politickém a průmyslovém.

Gen. Clay po předložení rozsudku snížil trest Klečkovi vyměřený o 15 let na dobu 5 let.

MNO - hlavní štáb je toho názoru, že nelze ponechat Čs. občana Fr. Klečku v tomto stavu neuvolněného na dobu 5 let již vzhledem ke jeho obvinění a že je nutné, aby byly uděly amerického vojenského soudu, které byly rozhlásem a tiskem zveřejněny, na území ČSR poskroubeny a provedeny. Poněvadž není naděje, že by se tak mohlo stát v době, kdy František Klečka je zbaven svobody a vězněn v americké věznici, je zapotřebí učinit taková opatření, aby se dostal jmenovaný opět do své vlasti a zde pak bylo zahájeno za jeho přítomnosti patřičné vyšetření, které by jeho obvinění objasnilo. Uvolnění Františka Klečky se mále státi jedinou výměnou za osoby, odsouzené a uvězněné pro zločinnou činnost v ČSR. MNO

Z tohoto důvodu prosí, aby MV zahájilo co nejdříve vyšetřovací jednání v tomto směru a převzalo vydání P. Klečky do své působnosti.

K Všechnu č. 613046/03-1949 sděluji, že pokud jde o K. Klečkovu, bude jí poskytnuta vhodná péče.

Dne 16. 2. 1949 byl americkým vojenským soudem, který zasedal v Mnichově, odsouzen ke ztrátě svobody a 20 letům nucených prací František Klečka žijící v Mnichově. Soud mu kladl za vinu vyzvědačství ve prospěch ČSR. (Foto ABS)

pomáhala letcům k útěku – dával jim jídlo, peníze a pomáhal v nástupu do vlaku na Graz. Tímto kanálem se podařilo opustit Protektorát nejméně jedenácti mladým mužům. V roce 1940 se dostal dokonce coby strojník do Hitlerova sídla v Berchtesgadenu a pokoušel se zjišťovat technické podrobnosti o obranném zabezpečení sídla.

V roce 1941 zapojil do ilegální činnosti i mladšího bratra. To bylo už po vstupu SSSR do války a František, který už před válkou tíhl k marxismu, už pracoval v rámci špionážní sítě *Rudá kapela*.

Vojtěch Klečka dokončil učení v Brně a ve Hranicích právě po uzavření mnichovské dohody. Mladý Vojtíšek nebo Vojtuša, jak si nechával od bratra říkat, odjel do Prahy a přemýšlel o emigraci, chtěl se přes Německo dostat na Západ. Přihlásil se proto přes inzerát do společnosti Mitropa a pracoval jako číšník v jídelních vozech.

„Tam začínala moje ilegalita, protože obsluhuji jednoho člověka, a on najednou říká: ‚Vojtušu, zdraví tě Fanda...‘, ‚Vojtušu‘ mi říkal jenom můj bratr a byl to vzkaz pro mě. Od té doby probíhaly kontakty v jídelním voze, ale brzy to tam skončilo, protože ve dvaadvacátém roce zrušili jídelní vozy pro Protektorát a další země. Už jsem v tom začal bruslit, protože brácha byl mezitím jednak v Rakousku a jednak v Německu. A já mezitím byl nasazen do Vídně.“

Číšník Vojta nejčastěji jezdil v jídelních vozech na trati Praha–Vídeň. Franta ho pověřoval nejrůznějšími úkoly pro odboj. Obvykle předával vzkazy lidem, které neznal, doručoval peníze rodinám, jejichž živitelé byli v německém vězení, a podobně. Když chtěl vědět, pro koho to vlastně dělá, Franta ho odbyl: „Je to proti Němcům, to ti musí stačit! Nebud’

zvědavý – co nevíš, to nepovíš!“ Od té doby se Vojta na nic nevyptával.

Ve Vídni se Vojtěch Klečka stal jakousi spojkou a přepravoval materiál, ať už zbraně nebo dokumenty, vše na pokyn svého bratra. Jak sám podotýká, nejednalo se o žádnou levtu, neboť vždy existoval adresát a odesílatel. Protože byl nasazen, nemohl cestovat, jak by sám chtěl a jak by bylo zapotřebí, proto ukradl v kanceláři razítko a povolenky na dovolenou, kterou od této chvíle mohl poskytovat sobě i svým kamarádům. Ovšem stále nevěděl, pro koho přesně pracuje. Myslel si, že je to pro Francouze, protože bratr uměl dobře francouzsky a ve Francii strávil několik roků na studiích hotelové školy. Jediné, co věděl, bylo, že tímto způsobem bojuje proti Němcům. A to ho uspokojovalo. Až po válce zjistil, že se jednalo o špionážní síť *Rudá kapela*.

„Riziko to bylo na provaz, ale proti tomu, co oni (*Rudá kapela*) dělali, to bylo jenom takové... Tak jsem to podržel, tak jsem to přinesl nebo jsem to odevzdal. Já jsem se na to neptal. Já dělал takového poslíčka, ale taková ústřední postava byl pan Kratochvíl, Kráťa jsme mu říkali, v Hotelu Regina. To je pro mě dodnes záhadná postava, ten udělal strašně moc rizikové práce, kupříkladu v heydrichiádě měl schovaných patnáct lidí.“

V roce 1943 byl Vojtěch Klečka zadržen gestapem v Hamburku při útěku do Švédska. Chtěl se stát skutečným vojákem a bojovat za osvobození Československa na bojišti. Ale naštěstí právě v okamžiku, kdy měl být převezen na výslech, zazněl signál, který znamenal nálet Spojenců. Nastal veliký zmatek a Vojtěch mohl utéct, což se mu podařilo. Dva měsíce se skrýval. „Já už jsem byl tak vyčerpaný. Už jsem si říkal: ‚Panebože,

80
F-724/1037-7

EVIDENČNÍ LIST

093097/21.9.48
029458/03-1.3.48

Značka :

Příjmení a jméno: K l e č k a František		
Křestní jméno:		
Narozen: 1. VII. 1917 ve Světlavě		
Domovská příslušnost: Huleč okr. Světlav		
Státní přísl.	Čsl. Národnost: Čes.	
Školní vzdělání:		
Znalost a/ státní b/ Poš /sloven, písmen/:		
Povolání: číšník u Wagon Lits		
Stav: ženat	Náboženství:	
Bydlí:	trvalé:	
	přechodné:	
Popis osoby	Postava:	oči: šedozelené
	ústa:	nos:
	zuby:	vlasý: tm. hnědé
	zvláštní znamení: jizva v pravé tváři	
Byl trestán:		Majetkové poměry /příjem v povolání, finanční závazky/:
Míst. pos:		Vojenská hodnost /služba/:
Politická činnost:		Zvláštní schopnosti:
Přidělení:		
Příbuzní /u nás a v cizině /:		
Styky v cizině:		
Posudek řídicího orgánu: <i>gamer - výzva stýl.</i>		

Evidenční list Františka Klečky coby agenta čs. rozvědky.
(Foto ABS)

já to nevydržím. Představte si, že jsem si udělal místečko na přenocování v takovém kutloušku, a jako dnes si to pamatuju, jsem našel dvě marky sedmdesát.“

„Já jsem byl v Praze a dostanu zprávu: ‚Nevracej se, prasklo to, zavřou tě.‘ Měl jsem několik jmen, a tak jsem se plácal. Jednou jsem jel dokonce na kole za německým esesáckým nákladním vozem na Brno, oni zastavili a říkají německy: ‚Pojď, hoď si to tam, my tě vezmeme.‘ Tak mě esesáci přivezli až do Vyškova.“

Na Vojtěcha Klečku byl vydáný zatykač. Zbytek války ale strávil na Moravě a bydlel nedaleko své rodné chalupy. Získal falešné doklady, nemusel se tedy bát prohlídek a vyhnul se i nucenému nasazení ročníku 1921. Takovýmto způsobem žil až do osvobození Československa. Bratr František se do vlasti vrátil s Rudou armádou.

„Když mě chtěl bratr přihlásit do Svazu protifašistických bojovníků, tak jsem říkal: ‚Podívej se, můj tatínek byl v Rusku a ten říkal – od Rusáků buď daleko a nikdy v životě nic s nimi neměj. Dělal jsi Rudou armádu, ale mě nikam nepřihlašuj.‘ “

František chodíval už před válkou na komunistické prvo májové průvody, hlásil se k marxismu a během války ve skutečnosti začal pracovat pro tzv. *Rudou kapelu*.

Rudá kapela (německy *Die Rote Kapelle*) byla velmi účinná a poměrně dlouhou dobu dobře utajená špionážní síť, kterou těsně před začátkem druhé světové války vytvořili sovětsí agenti v západní Evropě. Hlavní činnost zahájili její členové až po přepadení Sovětského svazu. *Rudá kapela* byla rozdělena na „vnitřní“ a „vnější“ okruh. Vnitřní okruh vydával ilegální letáky a časopisy, organizoval pomoc uprchlíkům

a prováděl sabotážní akce, zatímco členové vnějšího okruhu udržovali spojení se zahraničím. Celkem bylo do Moskvy odesláno přes 1 500 radiotelegramů. Německá odposlouchávací služba časem zachytila jejich vysíláčky, kontrašpionáž je postupně umlčovala a jejich radisty a agenty zatýkala. Trvalo ale tři roky, než Němci celou tuhle síť zničili, mnoho lidí pak popravili anebo poslali do vězení.

František Klečka se ke špionáži pod stejným praporem, tedy ve službách komunistů, vrátil i za studené války.

PŘEVADĚČEM V ŠUMAVSKÝCH LESÍCH

Po válce se Vojtěch Klečka se svým bratrem Františkem názorově skutečně rozešel. Když bojovali proti nacistům, spolupracovali, ale v okamžiku, kdy se k moci postupně dostávali komunisté a občané se začali ideologicky rozdělovat, vztahy mezi Vojtěchem a Františkem se dostaly na bod mrazu. Vojtěch Klečka se oženil a poučen svým tatínkem o tom, že komunisté a bolševici znamenají zlo, odešel na Šumavu k příbuzným své manželky a začal fungovat jako převaděč přes západní hranici.

Ještě ani nebyl agentem-chodcem, když se mu čirou náhodou zjevil samotný velitel StB. Prvního května 1948 stál Vojtěch Klečka s kufříkem v ruce na zastávce ve Stachách a čekal na autobus. Ovšem marně, neuvědomil si, že je svátek. Náhodou kolem jelo auto a Vojtěch využil nabídnuté příležitosti ke svezení do Prahy. Po krátkém rozhovoru hodlal ukázat fotografii svého syna Vojty, ale jakmile zasunul ruku do kabátu, už měl od šoféra přitlačenou hlavu na okně.

Vše se vysvětlilo a po krátké zastávce v Nihošovicích, kde všechny cestující pohostili příbuzní Vojtěchovy manželky, opět nabrali směr Praha. „A teďko jsme začali vyprávět: ‚To víte, doba je všelijaká a já byl v koncentráku čtyři roky,‘ začal úplně kamarádsky, až jsem si říkal: ‚Hochu, tebe bych za měsíc měl ve skupině.‘ Ale musím podotknout, že když jsme si sedli do toho auta s vajíčky, tak říká: ‚Já se vám představím. Já jsem Jindřich Veselý, šéf Státní bezpečnosti.‘“

V období nastávajících vánočních svátků roku 1948 dostal Vojtěch Klečka zprávu, že bratr František byl v západním Německu zadržen jako šéfagent československé komunistické zpravodajské služby. Vojtěch měl přejít hranici a bratrovy činy vysvětlit. „Jinak že se mi to nepovede ještě někdy přejít. Tak jsem přešel mezi Štědrým dnem a Novým rokem, páč jsem tam chodil, ale něco jiného je v zimě přecházet a něco jiného je nasucho. Dostal jsem se do Lambachu, zavolali cicáky, ti mě odvezli do Norimberka a tam byl major. Ten dělal bráchrův případ. Říkal jsem: ‚Podívej se, jestli brácha po tom všem, co ví o bolševicích, pro ně dělá, tak ho klidně pověste.‘ Povídal: ‚Co blbneš?‘ Říkal jsem: ‚Komu není rady, tomu není pomoci. To jsou zločinci, to se traduje od tatínka a traduje se to dál, tak co?‘“

Vojtěch Klečka strávil v Norimberku týden, poté byl odvezen zpět do Lambachu, dostal tajné heslo a dal se do služeb CIC. Spolu se svým komplicem, Mirkem Dvořákem, se stali agenty-chodci. „Každý jednotlivec byl vlastně sólo. Do Lambachu se sešlo, pro vás tam přijeli, nechali vás vyspat, pohostili, pak s vámi udělali protokol a dali vám úkoly.“

Určitý návyk na převádění a dostatek kuráže předvedl Vojtěch Klečka během útěku skautů, kdy si zahrál na agenta

Agenti-chodci

Agenti-chodci byli opravdovými pěšáky studené války, hrdiny protikomunistického odboje. StB tak nazývala západní agenty, v podstatě kurýry, kteří po komunistickém puči přecházeli ilegálně hranice a přicházeli na československé území. Přenášeli mj. do Československa vysílačky, které se měly používat během válečného konfliktu. Většinou šlo o exulanty a emigranty, kteří byli získáni ke spolupráci se západními rozvědkami v utečeneckých táborech, především v Německu a Rakousku. Především vzhledem k rozsáhlé síti konfidentů StB bylo mnoho těchto agentů odhaleno a později popraveno. Z důvodu existence čím dál tím neprostupnější železné opony mezi Západem a Východem ukončily západní zpravodajské služby spolupráci s agenty-chodci v druhé polovině padesátých let.

Ivo Pejčoch a Prokop Tomek v knize *Agenti-chodci na popravišti* rekapitulovali: „Za období let 1950–1960 evidovala Státní bezpečnost nejméně 2 299 osob napojených na aktivity zpravodajských služeb USA. Zatčeno bylo několik set kurýrů, z toho 42 bylo popraveno, dalších nejméně šest bylo zastřeleno při zatýkání na hranicích. Čísla ani jména nejsou dosud konečná.“

Vojtěch Klečka
se synem před
svým zatčením

Vězeňské foto
Vojtěcha Klečky,
který strávil
v komunistickém
kriminále 14 let
a tři měsíce

v opačných službách. „Já převádím asi dvacet kluků, skautů. Teď jsme před barákem, já se otočil, vytáhl jsem pistoli a říkal jsem: ‚Tak chvilku počkáte, oni si vás odvezou.‘ – ‚Co odvezou?‘ Oni měli tušení, že jsou česko-německé buňky. Jeden po mně vyskočil a já jsem měl štěstí, že jsem uhnul, protože jinak mě tam rozšlapal. Já jsem to udělal ve srandě, abych je našponoval.“

Spolupracovníky neměl Vojtěch Klečka pouze na jedné straně, u CIC a u komplice Miroslava Dvořáka, ale také mezi komunisty. CIC, nebo jak je Vojtěch Klečka nazývá, cicáci, zajímalo okolí jižní Moravy, a to především z hlediska prostupnosti hranic. Vojtěch Klečka zde získal ke spolupráci svého bratrance Jana Branče z obranného zpravodajství. Díky jeho pomoci se mohl exponovat jako úspěšný agent-chodec.

XXX

„Pyšním se tím, že ani jeden jediný člověk, kterého jsem vzal do parády, nezůstal tady, nezavřeli ho, ani nezastřelili. Když šel film *Král Šumavy*, kde třicet nebo čtyřicet lidí převedl, tak jsem si říkal, že se to dá udělat za dva pochody.“

Ovšem jako mnoho agentů západních služeb byl i Vojtěch Klečka jednoho dne dopaden a zatčen StB. Pro syna generála Prchaly měl spolu s belgickým agentem české národnosti přivést vysílačku. „Jel jsem sám v kupé, můj komplic byl o pár kupé dál s tím, že se sejdeme v Praze v parku před nádražím. Přijedeme do České Třebové, tam se tentokrát vyměňovaly lokomotivy, tak tam bylo dvacet nebo pětadvacet minut, času dost. Tak jsem si šel koupit párek s hořčicí, prodávaly se tam a byly výborné. Najednou přišel můj komplic a říká: ‚Brácha,

já mám hlad jako vlk, dej mi (potravinové) lístky.‘ Já na něj vyvalím oči, páč s ním šla ženská. Na tu jsem se jenom podíval a věděl jsem, že to je levota. ‚Neboj se, to je v pořádku.‘ Dal jsem mu lístky, šel jsem do svého, on taky do svého, ale nervózní jsem byl jako pes. Přijedeme do Prahy, přijeli jsme na páté nástupiště, přesně v 17 hodin, 17. června v pátek a vidím – policajt, civil, policajt, civil, po celém podchodu. Já šel za mým komplicem s tou jeho fiflenkou asi tak pět osm metrů, vystoupil po těch schodech a zatýkají ho. Ta ženská se otočila a ukázala na mě. A už jsem tam byl taky.“

U výslechu se Vojtěch Klečka dlouho snažil dokázat, že má přece bratra vězněného v západním Německu, tak jak by mohl on pracovat proti Československu a pro Američany? To mu ale nepomohlo.

V KOMUNISTICKÝCH VĚZNICÍCH

Vojtěch Klečka byl 16. listopadu 1950 odsouzen k trestu smrti, ovšem díky jeho zásluhám v protinacistickém odboji mu byl trest zmírněn na doživotí. V té době již byl ženatý, otec dvou malých synů. Ten mladší se narodil až po tatínkově zatčení, v červenci 1949.

Nejprve byl vsazen do věznice Bory, následovalo vězení v Ruzyni, Leopoldov, Pankrác, Jáchymov a Bytíz.

V Leopoldově byly různé skupinky vězňů, někteří byli agenti, někteří bývalí vojáci a někteří politici. Specifickou skupinu tvořili kněží a političtí vězni, kteří nebyli zvyklí na cvičení a na tvrdou práci. „Šli jsme třeba na cvičení a tam osmdesátiletí kněží, biskupové a arcibiskupové museli dělat

Dopisy z vězení

Andělíčkové v nebištěn, vyslyši naši prosbičky
přimlouvajíc ze tolníka
nezrušit lij masništěn.
Nezapomněti na Jiříšče,
přelíš to k' holišče,
budeš ze to kachny chlapec,
když splníš svou prosbu listem.

BOŘEČKOVÍ

Vánoce 1950

Ježíšku náš milý, děj nám bratře sílu,
abychom se vyrobili, šťastní opět byli.
Těbátka chrání od nemocí,
máminu tě od gle' smoci;
Vytáhneš ab' pastu sílu
aby došel k svému cíli.
Políbíš ok' smutná' děti,
a do srd' ok' se vrátíš z mluví,
a to prom' gorku,
malý' basku' točíš.

LIBUNECE

k 26. nakoženinām

Kras'ny sen a Tule se m. joat mila' ten
 jek piem F. ten svalken jiviesl dytis a
 Ovesekis! kateskijel panyetel
 jiem F. dal,
 a tist, pietumse one' paim' panyetel
 "Libumko, muiel moci jiviesl tanyetel
 ut uz jek atestujen' to tanyetel panyetel
 ut uz jek vyzjyt, arz to kanyetel
 ut ne uz vyzjyt' tem kanyetel moci panyetel

dřepy jako my. Padali, doslova padali, ale neprosili, aby je nemuseli dělat. Prostě padli a tím to bylo vyřízené. Na biskupy Gojdiče a Buzalku, na ty měl náčelník speciálně zasednuto, nechal je sto dní v korekci.“

Rozdíly v inteligenci vězňů a dozorců jsou známé a v komunistických kriminálech byla také vězněna značná část československé inteligence. Případ hlouposti dozorců se projevil i v Leopoldově. „Já jsem se bavil s Muchou, (možná se jmenoval Mušák), prostě jsem mu říkal Frantíku. A bachař: ‚S kým se to tam bavíte?‘ – ‚S Muchou.‘ – ‚A kde máte Muchu?‘ – ‚Tamhle.‘ – ‚Košťě, a vyhnat to!‘ To jsou takové poznatky debility těch lidí, kteří se nad vámi vytahují, jak jsou mocní.“

Vojtěch Klečka znal i útěkáře Pravomila Raichla, který se spolu se Štěpánem Gavendou a dalšími rozhodl pro útěk z Leopoldova. Svůj záměr vysvětlili i Vojtěchu Klečkovi a Gavenda ho pobízel, aby zkusil utéct s nimi. V tom ovšem Vojtěch Klečka neviděl východisko. „Já jsem říkal: ‚Štěpáne, jsi ty normální? Můj brácha jako šéfast agent československé socialistické zpravodajské služby je v Německu na dvacet let a jeho brácha je v Leopoldově, má doživotí a uteče za bráchou, který je v kriminále. Tak mě normálně vezmou, pošlou přes hranice a buď mě oni zastřelí, anebo mě nechají zastřelit od našich.‘ – ‚Co blbneš? My se za tebe vezmeme.‘ – ‚Za nikoho se neber, já nikam nejdu.‘ Odešli, všem se to povedlo, akorát Štěpán Gavenda, přesně jak jsem řekl, tam přišel, a řekli mu, že útěk z Leopoldova prostě neexistuje.“

Štěpánu Gavendovi opravdu nevěřili, že se mu podařilo z Leopoldova utéct, přesto byl opět najat a jako agent-chodec přešel hranice Československa. Několik dní nato byl chycen, odsouzen a skončil na šibenici.